

Graag wil ik mijn vriendinnetje Shira Fox wederom bedanken voor haar inzet.

Het omslag van mijn boek is mede door haar geworden zoals ik het in mijn gedachten heb gezien.

Met veel plezier heeft zij er aan gewerkt.

De slingers van het afgebeelde cadeau symboliseren dat het leven niet altijd vlekkeloos verloopt.

Iedereen mag zijn eigen interpretatie er aan geven, want niemand is hetzelfde.

Eerder verschenen van deze schrijfster:

Elena – ISBN: 978-94-90075-89-7

Elena

gaat verder

door

Bea Bambara

Calbona

Zernikeplaats 812

3068 JB Rotterdam

www.calbona.nl

calbona@gmail.com

Tel.: 010 – 84 36 177

Mob.: 06- 51 922 500

De site van Bea: www.bea.bambara.nl

Productie: ScanLaser – Zaandam

ISBN: 978-94-91254-26-0

© 2011 Bea Bambara

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photo print, microfilm or any other means without written permission from the author/publisher.

Hoofdstuk 1

Met een diepe voldane zucht ben ik in slaap gevallen. Pedro heeft de hele dag tegen mij aangekletst over alles wat hij daar in Brazilië heeft meegemaakt.

Het een nog gekker/mooier dan het ander. Het enige wat hij daar niet heeft gevonden is de liefde van zijn leven.

En dat komt omdat hij zich van de liefde had afgesloten en wel met die gedachte dat er ergens in een supermarkt in Rotterdam die man zou lopen waar ik, Elena, werk van had moeten maken. Dus uiteindelijk is het allemaal mijn schuld dat hij nog steeds de hand aan zichzelf moet slaan.

Dit slaat nergens op, wat ik hem ook duidelijk heb gemaakt. Kom op zeg, je zorgt voor je eigen geluk, een ander hoeft dat echt niet voor je te doen. Maar Pedro, de relnicht die hij af en toe kan zijn, was het daar zeker niet mee eens.

Maar goed, om vrienden te kunnen zijn en blijven met een man als Pedro, daar zitten ook donderwolken bij, en deze laat ik rustig over mij heen komen.

Ik luister, en tegelijkertijd trek ik mijn plan om het zonnetje te laten doorkomen, en nadat alle donderwolken over mij heen zijn geraasd, hebben we heerlijk een aantal uren in Ria's theehuis lekker zitten bomen. Dat wil niet zeggen dat het me geen inspanning heeft gekost. Als Pedro in zo'n gemoedstoestand verkeert, is hij net een dulle stier en ben ik het rode lapje.

Ik heb hem dan ook nog niet durven vertellen van mijn creatieve telefoonlijn, dat houd ik nog even voor mijzelf. Trouwens, ik zal mij weer eens inschakelen, je weet maar nooit, de stem speelt nog regelmatig door mijn hoofd. Janis heeft ook niets meer van zich laten horen, na onze ontmoeting bij Floor heb ik hem niet meer gesproken. Ik denk dat ik hem ergens volgende week weer eens zal bellen... waarom zou ik eigenlijk altijd maar afwachten, net zolang totdat het bij hem begint over te lopen!?

Met een warme kop thee nestel ik me op een lekker dik kussen op de grond. Uit ervaring is de fatboy toch niet zo relaxed als hij er uitziet, en al helemaal niet als ik me in verschillende rollen moet projecteren. Chiara spint zachtjes en ligt lui uitgestrekt naast me. Ik heb afgelopen nacht goed geslapen, op een vreemde droom na, maar de dag kan voor mijn part beginnen, ik heb er zin in en het feit dat ik eigenlijk iets aan het doen ben wat ik niet echt aan de grote klok zal gaan hangen, maakt het extra spannend.

De telefoon gaat over. Even slik ik een opkomende kokhals in, het is ook alweer zo'n tijd geleden, hoe gaat het ook alweer?

'Hallo, met snoesje.' Ik kruip in de huid van een snoesje.

'Hé hallo snoesje, hoe gaat het dan met jou?'

'Ohw, goed hoor, beetje moe.'

Jezus, lekker motiverend ben ik weer, op zo'n manier had hij beter niet kunnen bellen, maar de man is alleen maar geil, dus zijn hersencellen liggen in slaapstand. Ik

zit hier ook niet om te oordelen, wat ik wel ontzettend graag doe... lekker oordelen over een ander, jezelf voor het gemak even vergeten.

Ik begrijp nog steeds niet dat mannen zo gemakkelijk hun geslachtsdeel te koop zetten, wetende dat zij er toch voor moeten betalen. Ook houden sommige mannen er vreemde fantasieën op na, er wordt gedacht dat vrouwen die aan de telefoon hun werk aan het uitoefenen zijn zo ontzettend geil, en heel de dag met hun dildo aan het spelen zijn. Dat de was opgehangen wordt in jarretels en het hondje voor de verandering uitlaten in onze kanten string.

Het idee alleen al zorgt voor een opkomende lachbui.

‘Ben ik zo grappig?’ vraagt de man aan de andere kant van de lijn.

‘Nee schat, ik was even op een andere plek.’

‘Wil je dat met mij delen, die andere plek?’

‘Niet interessant hoor, ik liep op de markt.’ Het liegen gaat mij ook steeds beter af.

‘Oh, leuk!’

Wat zeg ‘ie nou, leuk?

De man spreekt verder en vertelt me dat hij soms ook op de markt loopt en speciaal om latex te kopen, daar maakt hij namelijk strakke rokjes van. Nu is zijn vraag aan mij of ik zo’n rokje voor hem zou willen passen.

Nou, als dat het enige is dan wil ik dat wel even voor hem doen, ik hoef het toch alleen maar door de telefoon te vertellen.

‘Snoesje, ga jij eens lekker voor mij op het randje van je bed zitten.’

Gewillig doe ik net alsof ik op het randje van mijn bed ga zitten... in werkelijkheid hang ik uitgebreid op een zitkussen in mijn veilige huiskamer.

Ik kreun zachtjes. Hij vraagt of ik een roze of lichtblauw rokje aan zou willen doen. De kleur lichtblauw herinnert mij aan het verlangen naar een zoontje dat nooit gekomen is, dus hou ik het op roze.

‘Snoesje, trek het maar aan en wikkel het goed om je heen, het is een wikkelrok.’

‘Een wikkelrok?’ Ik begrijp niet echt de link van een wikkelrok.

Zo goed en kwaad als ik me voor kan stellen wikkel ik de roze latex om mij heen.

‘Voel je de zachte latex op je naakte lichaam?’

Zacht kreunend beweeg ik mijn heupen, ik lijk wel gek, maar toch probeer ik in het roze latex verhaal te komen.

Ik heb A gezegd dus dan moet ik ook B zeggen.

Als ik dit van te voren had geweten, had ik zeker tweemaal nagedacht om de telefoon op te nemen, maar goed ik zit er nu middenin.

Door mijn gekreun, gaat Chiara ook harder spinnen en daar maak ik dankbaar gebruik van. Ik leg de hoorn heel even dichterbij de poes haar oor, maar deze stopt onmiddellijk met spinnen bij het zien van de telefoonhoorn.

Dan wordt de man wat ruwer, hij vertelt mij dat ik de stof stevig om mij heen moet wikkelen.

Omdat ik toch in mijn eigen vertrouwde huiskamer zit, wil ik het latex geval wel strakker om mij heen wikkelen.

Dan raakt de man zo opgewonden van het roze

rokje, dat hij mij ook het lichtblauwe wil laten voelen. Ik doe net of ik nu met twee kleuren latex bezig ben.

Met gekreun en gehijg doe ik mijn best om in het verhaal te blijven zitten.

In gedachten zie ik het gezicht van Pietro voorbij komen. Bij het zien van zijn gezicht raak ik even uit balans maar ik herstel mij direct en kir als een krolse poes.

Jammer dat Chiara bang is van de telefoon, anders had zij het hijgwerk voor mij kunnen doen.

Dan hoor ik dat de man in een opgewonden staat aan het komen is. Hij vraagt of ik de stof nog strakker om mij heen zou willen trekken.

Als ik op dit moment naast mijzelf zou gaan staan en ik tegen mijn eigen plaatje aan zou gaan kijken, dan moet dit toch wel een belachelijk gezicht zijn.

Dan, na verwoede pogingen om het de man naar zijn zin te maken, voel ik een opkomende kokhals opkomen. Ik krijg het enorm benauwd en lijk te stikken. Ik ga zo op in het omwikkelen van de roze en lichtblauwe latex, dat ik naar adem snak.

Vanuit mijn linker ooghoek zie ik dat Chiara naar mij aan het kijken is, het is even alsof ik in een paar mensenogen kijk.

Dan, met een luid gemiauw, springt zij van het kussen, kijkt mij hooghartig aan en verdwijnt richting keuken, haar staart hoog in de lucht geheven.

Sierlijk, zoals altijd, paradeert zij door het huis en geeft ze me nog een lichte miauw na.

Ik lig nog steeds gewikkeld in het roze/lichtblauwe latex, met de telefoon aan mijn oor, dan hoor ik dat de man een orgasme krijgt.

Ik wacht niet langer en hang direct op, ik heb geen zin in een dankjewel. Ben ik nou helemaal gek geworden om mij zo mee te laten slepen met een stuk roze latex!

Denkbeeldig werp ik de latex rommel van mij af en slaak een kreet van ellende. Jezus, ik lijk wel gek!

Plotseling word ik overvallen door een enorm gevoel van ongenoegen. Ik meld me af van mijn 'creatieve telefoonlijn' en ga Mien maar eens bellen.

Afgelopen week heb ik een aantal keren over haar gedroomd en dat is zeker niet voor niets. Het is eeuwen geleden dat ik contact met haar heb gehad. Mien is haar roepnaam - haar doopnaam weet ik eigenlijk niet - maar goed, Mien past goed bij haar, ze is ook een echte mien, zo'n echte luistermien, daarnaast gaat iedereen wel bij haar over de tong, ze weet alle ins en outs, maar heeft een hart van goud, dat is zeker. Het is ook niet altijd gemakkelijk voor haar geweest, een broertje dat veel te vroeg is komen te overlijden, een moeder die in een zware depressie is geraakt, een zus die in allerlei verschillende sloten liep... nee, Mien heeft het zeker niet makkelijk gehad.

Ik heb haar uit het oog verloren totdat ik haar een aantal jaren geleden in de Hema tegenkwam met een warme kroket voor haar neus. Ze was veranderd, een permanentje in haar peper en zout kleurig haar, randen onder haar ogen, maar wel altijd die glimlach, heel even heb ik toen met haar gesproken, telefoonnummers uitgewisseld en dat was het. Maar de afgelopen dagen

heeft ze mij in mijn dromen lastig gevallen. Nu is dat misschien wel wat overdreven, maar het enige wat zij in die dromen doet is naar mij kijken en met haar armen bewegen, alsof ze me iets duidelijk wil maken. Er komt alleen geen geluid uit haar mond.

Verdomme, ik kan nu wel zo gemakkelijk zeggen dat ik haar zal bellen, maar waar heb ik dat telefoonnummer gelaten? Bij de honderdduizend briefjes die ik altijd bewaar! Nee hoor, alstublieft, daar is geen beginnen aan.

Ik besluit om Magdalena te bellen, uiteindelijk hebben we bij elkaar op school gezeten, ook al zo lang geleden. Vreselijk, waar blijft toch die tijd van suikerspin, knikkers en tolleren.

‘Hoi Magda, hoe is het met jou?’

‘He Elena, dat is lang geleden, nog steeds aan de purper rain?’

Oh shit, ja dat ding, die paarse vibrator met dat enorme ei er bovenop, nou dat is Magda niet vergeten.

‘Ja, ik neem hem nog steeds met mij mee, onder het dekbed, wel te verstaan, maar daar bel ik niet voor, ik bel voor iets anders.’

‘Vertel.’